

Časem se stalo samozřejmostí, že srny, jeleni či divoká prasata jsou nočními tvory. Ve skutečnosti jimi však nejsou, protože potřebují po celý den v pravidelných odstupech potravu. Přes den ji hledají ve skrytých křovinách či hlubokých hvozdech a nikoliv, jak by normálně odpovídalo jejich druhu, na lukách či podél okraje lesa. Zprostředkovali jsme jim přístup k potravě, se osměli vyjít až za soumrak, když lidská optika narazí na svůj hendikep. Jen velice hladová a neopatrná mládež vylézá ven a troufá si do blízkosti ostřelovacích věží. My jim říkáme „posedy“, pro srnce to však jsou smrtící zařízení, na nichž číhají jejich největší nepřátelé, aby je v hluku a dýmu bez milosti zabili.

Toto rozhodně není nějaká moje svévolná interpretace. Mým kolegům i lovcům je zcela jasné, že divoká zvěř sbírá zkušenosti. Jelení stádo prožívá odstřel svého příslušníka následovně: ozve se rána a náhle je cítit krev. Mnohdy střelec nemířil přesně a zasažené zvíře může ještě alespoň několik metrů v panickém úprku běžet, než se s trhavými pohyby svých končetin zhroutí. Tento pohled se spolu s pachem stresových hormonů vryje hluboko do paměti celého stáda. Když to následně začne na posedu hřmotit a vrzat, protože lovec slézá, aby skolené zvíře zajistil, inteligentní příbuzenstvo oběti si to, co se odehrálo, dá do správné souvislosti. Proto se od té doby pokáždé, než vstoupí do průseku, zadívá směrem k posedu, jestli tam nahoře náhodou někdo nečláhá. Zvířata se samozřejmě nemusejí vydávat do míst, která jsou na dostřel, jenomže lovecká zařízení mnohdy stojí právě tam, kde vyrůstá zvlášť lahodná krmě. A když lovci nic příhodného nenajdou, tak se zkrátka vhodná směs atraktivních rostlin vysadí. Takové směsi se jmenují například „Kastrůlek divočiny“. Řekněte, nezní to lákavě?

Pak se večerní soumrak proměňuje v rulet. Když zvířecí hlad, příjdu srny a jeleni do průseku – a tím do výhledu střelců – příliš brzy. Pokud si nadvládu zachová strach, dostanou se hladovějící k prostrčenému stolu až za hluboké tmy a lovci odtáhnou s prázdnou.

O tom, jak citliví jsou jeleni, se přesvědčili badatelé v Národním parku Eifel. Lovu holdující hajný a jeden z lesních dělníků tam měli stejný automobil. Zatímco se zvěř stahovala do ústraní, jakmile se objevilo vozidlo patřící hajnému, zůstala naprosto klidná, když se ve svém autě po cestě blížil lesní dělník. Avšak schopnost odlišit nebezpečné lidi od neškodných se nevyznačuje jenom vysoká zvěř. Na svou intuici spoléhají i naše domácí zvířata. Čím jsou pro jelena a spol. lovci, tím je pro psa a kočku veterinář.

Lovci jsou nicméně mnohem nebezpečnější. Není tudíž divu, že si mnoho živočišných druhů pamatuje, kdože se k nim právě blíží. Děti bývají zásadně považovány za neškodné a třeba taková sojka neprchá ani před dospělými návštěvníky lesa. Jakmile však napochodují lovci, spustí povyk a hlasitým křikem varuje celý zvířecí svět. Proto jsou tyto pestří ptáci žel stále ještě terčem mnoha pánů a dam v zeleném, přestože jejich role při distribuci semen stromů je pro les téměř nenahraditelná. Pronikání člověka do životního prostoru divoké zvěře způsobuje stres. Až třicet procent denního času pro ni představuje potenciální nebezpečí, neboť se každou chvíli vynoří nějaký ten dvojnožec. (61)

To platí přinejmenším pro lidi, jejichž přítomnost je těžko předvídatelná. Vandrovníci, cyklisté či jezdci na koních, kteří se drží cest, jsou bez problémů: vydávají zvuky a drží se jasně vymezených tras. Pokud se od nich neodchýlí, je jasné, že směřují z bodu A rovnou do B